

SMEU GE

ALELA 66

~ | ~

NOAPTEA FATIDICĂ

CUPRINS

Capitolul 1	9
Capitolul 2	24
Capitolul 3	31
Capitolul 4	58
Capitolul 5	81
Capitolul 6	89
Capitolul 7	101
Capitolul 8	123
Capitolul 9	134
Capitolul 10	154
Capitolul 11	163
Capitolul 12	176
Capitolul 13	195
Capitolul 14	204
Capitolul 15	217
Capitolul 16	243
Capitolul 17	254
Capitolul 18	263
Capitolul 19	280
Capitolul 20	295
Capitolul 21	305
Capitolul 22	317
Capitolul 23	337
Capitolul 24	346
Capitolul 25	356
Capitolul 26	371
Capitolul 27	381
Capitolul 28	424
Capitolul 29	434
Capitolul 30	452
Capitolul 31	458
Capitolul 32	466
Capitolul 33	472

CAPITOLUL 1

Gardianul închise cu zgomot ușa metalică, răsuci cheia de două ori în broasca din titan, apoi îl întrebă pe deținut, scrutându-l suspicios printre gratiile de fier.

– Vrei să te spovedești?

– Da, răspunse George, condamnatul la moarte, în timp ce se răsucea încet, cu fața spre gardian. Da, vreau, întări bărbatul de culoare, când întâlni privirea rece și neîncrezătoare.

– Bine. Mă duc să-l aduc pe popă, răspunse plictisit gardianul apoi se făcu nevăzut după o ușă înfundată.

Chiar atunci, un autobuz complet negru, fără geamuri, frână greoi în fața porților închise ale penitenciarului Huntsville din Texas. Directorul, mânat de conștiinciozitate, se urcă grăbit în autobuz, îi salută din priviri pe cei trei ofițeri CIA, care ședeau relaxați în scaunele moi din față și, mângâindu-și discret barba albă, tunsă scurt, citi împuternicirea semnată de șeful CIA, Elva Oba, înmănată discret de șoferul autobuzului.

– E-n regulă, mormăi directorul.

Duse stația de emisie-recepție la gură rostind sec:

– Deschideți!

Porțile ecluzei s-au pus imediat în mișcare trăgându-se silențios în lateral, ca două aripi mari de oțel.

Șoferul porni motorul, apoi demară lăsând în urma sa un nor de fum negru și înecăcios, precum al unei sepii uriașe. Trecu încet prin ecluză și, atunci când ajunsese în dreptul corpului de clădire din cărămidă roșie ce adăpostea în subsol camera de execuții, mastodontul se opri cu un fâșâit ascuțit de aer.

Unul dintre cei trei ofițeri a îmbrăcat un halat alb fără ecuson peste cămașa albastră. Apoi a scos un stetoscop dintr-o trusă medicală atârnându-l de gât ca pe un fular fin. Luă trei fiole dintr-un suport alb din plastic pe care le îndesă în buzunar și coborî însoțit de director. După ce au pătruns prin deschizătura unei uși groase din metal au pornit pe scări, în jos, în pântecul întunecos și umed al imobilului vechi.

Ajunși în camera de execuții, tânărul ofițer începu să schimbe fiolele dintr-un dispozitiv cu cele din buzunar, ignorând privirea sticloasă și piezișă a gardianului responsabil de tehnica din încăpere.

Ce-i drept, toți gardienii din acel corp special de clădire, în frunte cu directorul, erau obișnuiți cu agenții CIA care, în ultimii opt ani veneau destul de des și coordonau personal execuțiile condamnaților la moarte. Toți erau convinși că agenția aplică un program strict secret pe trupurile osândiților, însă nimănui nu-i păsa.

Dincolo de perete gardianul tocmai deschisese o ușă din gratii, în timp ce preotul închisorii - un bătrânel firav, cu barba și părul albe, dar cu privirea vie ca a unui copil -, pășea, sigur pe el, pe culoarul morții. În mâna dreaptă ținea strâns o Biblie cu copertile tocite, de parcă

ar fi ținut un revolver al credinței, gata pregătit să tragă în orice suflet posedat de veșnicul și temutul dușman: satana. Un mic crucifix auriu, bătut cu câteva pietre semiprețioase, prins de un lănișor gălbui, care se bălăbănea la fiecare pas, îi atârna de gât peste sutana neagră.

– Bună, fiul meu, se auzi glasul blând al preotului în timp ce intra în celula lui George.

– Oh! Părinte... se neliniști George. Luați loc, se precipită condamnatul.

– Nu-i nevoie, fiule.

Agitat, George începu să se plimbe înapoi și încolo prin fața preotului, vorbindu-i pe un ton neobișnuit de tare, încât gardianul se îndreptă îngrijorat spre ușă:

– Părinte, aproape în fiecare dimineață, când mă trezesc, îmi simt sufletul atât de greu... de parcă ar fi împletit din fire grosolane de plumb, ca un năvod nefolositor. Iar seara, părinte, seara înainte de culcare simt de-a dreptul că lumea asta, care nu mi-a dat ascultare în niciun chip, mă sufocă... Se opri o clipă, îi căută privirea, apoi continuă pe un ton mai potolit: Ce-i drept, am apelat la toate instanțele din această măreață țară, însă niciuna nu a catadicsit să mă creadă pe cuvânt sau să se aplece măcar puțin asupra cauzei mele. Așa că, la final, după toți acești ani de surghiun și calvar, eu, în sufletul meu scalpat de bunătate știu că sunt nevinovat... Dumnezeu, de asemenea, știe. Așadar, dacă eu mor astăzi, ajung în Rai sau în iad, părinte? Spune-mi,

părinte, imploră George pășind spre el, fixându-l cu o privire umedă și disperată deopotrivă. Am nevoie de o urmă de speranță... Am nevoie să știu că după moartea trupului de aici, mai există ceva și după... Nu știu ce: o posibilitate prin care să-mi dovedesc nevinovăția... o altă viață mai bună... ceva... Săltă brațele și împunse furios aerul cu ele.

Preotul miji ochii și începu să murmure o rugăciune cu Biblia ținută strâns la piept.

Când auzi murmurul dulceag și liniștitor, George făcu doi pași îndărăt simțind cum i se înfioară sufletul de o plăcere vinovată. După ce preotul amuți, își șterse fruntea cu dosul palmei, oftă ușor, apoi întrebă cu gura uscată:

– Părinte, unde credeți că ajung după ce părăsesc această lume hâdă și nedreaptă?

– Fiul meu, răspunse preotul încet ca o șoaptă, Dumnezeu își strânge toți puii sub aripile Sale nemărginite și protectoare. O să ajungi la odihna de veci până la marea Înviere, fiule. Dar nu uita, ridică glasul preotul, că într-o bună zi cu toții vom părăsi această lume. Dumnezeu să te aibă în pază și să-ți fie iertate toate păcatele atât cele știute, cât și pe cele neștiute. Ridică mâna și îi făcu un mare semn al crucii tăind aerul cu latul palmei, după care părăsi celula, fără niciun cuvânt.

Rămas singur, George se prăbuși în pat, secătuit de puteri, de parcă preotul ar fi fost un vampir energetic.

Nu trecu mult timp și directorul închisorii, însoțit de agentul îmbrăcat cu halat alb, se postă în fața celei sale.

– El este candidatul? întrebă tânărul ofițer CIA, indiferent, cu mâinile vârâte adânc în buzunare.

– Da, el este, răspuse directorul, fără nicio tresărire.

– Vina?

– Crimă de gradul unu. Nici până astăzi n-a recunoscut.

– Merită siringa, conchise tânărul agent secret.

– Sigur că da. Apoi directorul întoarse capul spre gardianul care îi însoțea discret, cu un mănunchi de chei în mână, și-i ordonă:

– În zece minute îl ridicăți!

Gardianul scutură scurt din cap, apoi o zbughi în față, să le deschidă ușa.

Când sosi clipa, mai mulți gardieni se strânseră ciorchine în fața celei lui George. Unul dintre ei întrebă:

– Ești gata?

– Îhî, bâigui George măcinat de groază.

Un gardian pipiriu îndesă cheia în yală, o răsuci de două ori și deschise larg ușa din gratii, fără să-l piardă din ochi pe condamnat. Din spatele său, doi gardieni cu lanțuri în mâini s-au desprins de grup năvălind în celulă.

– Întoarce-te, porunci ritos unul dintre ei. Fără tragere de inimă, George se răsuci cu spatele la ei

lăsându-și bărbia în piept ca și cum ar fi lăsat un bolovan greu, după care oftă prelung.

Unul dintre gardieni s-a pus într-un genunchi și i-a legat picioarele cu două cătușe prinse între ele cu un lanț gros și scurt. După ce a terminat, s-a ridicat și i-a imobilizat mâinile în față.

– Gata, icni gardianul zornăind scurt din lanțul care ghida cătușele de la mâini.

Condamnatul, încadrat de patru gardieni, doi în față și doi în spate, fu escortat afară din celulă.

Cu gura uscată iască și fără un strop de sânge în obraji, George pășea mărunț, ca un pinguin teleghidat de o forță irezistibilă, imposibil de contracarat, spre camera morții. După ce trecu de prima ușă începu să bolborosească ceva neinteligibil, ceva ce semăna cu o mantră budistă, demult uitată.

Când păși, în sfârșit, în camera de execuții, un iz pregnant de detartrant îi inundă năvalnic nările. Intrigat, se opri din bolboroseală să-și scuture capul de câteva ori, apoi privi nedumerit spre patul pe care urma să-și trăiască ultimele clipe din viață. Fără să i se ceară, se urcă singur pe patul alb și se lăsă pe spate. După ce i-au fost desfăcute lanțurile de la mâini și-a răstignit brațele și a oftat greoi din toți rărunchii. Apoi a început să murmure:

– Doamne, vreau în Rai... Doamne, vreau în Rai...

Când îl văzu, de după geamul oglindă din micuța încăpere rezervată rudelor, mama lui - o bătrânică

simplică cu chipul zbârcit de amărăciune -, izbucni într-un plâns sughițat. În schimb, mama victimei împreună cu fratele ei, aflați într-o cameră alăturată, îl urmăreau cu o ură viscerală, nevindecată.

Cu gesturi rutinate, un gardian se apropie de el și începu să-i desfacă lanțurile de la picioare, în vreme ce un altul îl lega fedeleș de mâini cu câteva curele late ce atârnavă la marginea patului ca niște șerpi albi. Apoi i-au adus la cunoștință sentința penală, citindu-i-se solemn Hotărârea tribunalului din Houston, după care, conform ritualului împământenit de-a lungul vremii, fu întrebat care îi este ultima dorință. Însă George murmură întruna:

— Doamne, vreau în Rai! Doamne, vreau în Rai!...

Fără să clipească, Directorul înșfăcă telefonul roșu prins de perete și-l sună pe guvernatorul statului Texas. După ok-ul primit, bărbatul schiță printr-un semn agentului CIA, că poate demara procedura de lichidare fizică.

Tânărul s-a apropiat de George, i-a pipăit vena de la mâna dreaptă, a înfipt fără milă o branulă, cuplând acul prin care urma să se scurgă cele trei soluții ucigașe, apoi s-a retras spre ușă cu ochii lipiți de ceasul din perete.

În mai puțin de trei minute, George își dădu ultima suflare. Calm, fără zvâcniri ori spasme violente, într-o tăcere dubioasă. Agentul se mai uită o dată la ceasul de la mână, de parcă ar fi vrut să se asigure că

Într-adevăr se scurseseră cele trei minute. Păși spre el, lipi cu gesturi ample stetoscopul de pieptul inert și ascultă câteva clipe cu privirea absentă. Îi măsură pulsul apăsând cu degetele pe încheietura mâinii, după care trecu ora decesului într-un proces verbal pe care, la urmă, îl semnă mecanic. Fără niciun ceremonial, înmână hârtia directorului și părăsi încăperea.

– Trageți perdeaua, ordonă directorul unui gardian, în vreme ce împătorea cu mișcări elaborate procesul verbal de predare a cadavrului, pe care îl strecură apoi în buzunarul de la piept al hainei de parcă ar fi fost o batistă albă de mătase. Se răsuci puțin și se apropie de mort. Îl examinează atent câteva clipe și, după ce se asigură că perdeaua fu trasă peste ochiurile de geam, strigă, întorcând capul spre ușa întredeschisă:

– Haideți, puteți intra.

De după colț, ceilalți doi agenți CIA au intrat în cameră împingând un servanț pe roțile pe care se odihnea un sicriu mare, din sticlă groasă.

Tăcuți, concentrați și cu oarecare grabă în mișcări, au început manevrele de transfer a cadavrului precum doi ciocli cu leafa subțire. După ce l-au trântit în lăcașul din sticlă ca pe un sac plin cu nisip, au tras capacul greu și transparent peste corpul inert, fixându-l cu ajutorul unor cleme metalice. Apoi s-au îndreptat cu el spre lift și au urcat toți la suprafață. Însă, atunci când îl mutau în autobuz prin ușa lată, decupată la mijloc, directorul întrezări cu coada ochiului alte trei sicrie asemănătoare. Erau cadavrele a trei bărbați de diferite

vârste, dar care la prima vedere nu păreau a fi morți, ci, mai degrabă, lăsau impresia că sunt scufundați într-un somn adânc. Nedumerit, săltă o dată din umeri și porni resemnat spre poartă.

Adevărul era că nu-l interesa deloc soarta cadavrelor și nici intențiile dubioase ale serviciului secret. El executa, cu un profund devotament, partea care-i revenea ca director de penitenciar. În rest, tăcere.

Autobuzul părăsi incinta penitenciarului, trecu pe lângă Muzeul Gibbs-Powell și se îndreptă cu viteză spre aeroportul municipal unde un avion special îi aștepta cu motoarele pornite. Odată ajunși, agenții au transferat cele patru sarcofage transparente din autobuz direct în avion, sub atenta supraveghere a căpitanului - un tip sobru, cu ochi negri, trecut de patruzeci de ani.

- Gata, putem decola, spuse unul dintre agenți căpitanului, în timp ce se făcea comod în scaun, cu un bidon mic de apă plată în mână.

- Trebuie să mai așteptăm un colet, răspunse placid căpitanul, din cadrul trapei deschise.

Nici nu terminase bine vorba că pe pistă s-au și auzit scârțâituri de pneuri stârnite de o salvare ce gonea cu viteză spre dâșii. În timp ce șoferul frână brusc, doi brancardieri săriră din spate precum parașutiștii din avion. Fără să salute sau să bage pe careva în seamă au tras afară o targă pe care zăcea o fată adormită, cu părul lung, blond, legată fedeleș cu mai multe curele.

Curioși din fire, agenții au coborât grăbiți să vadă „ce mama dracului se întâmplă”. Ce-i drept,